

1. KAPITOLA

Jules

KDYŽ ČLOVĚK SWAJPNUL na seznamce doprava chlápka držícího rybu, nikdy z toho nevzešlo nic dobrého. A když se ten týpek navíc jmenoval Todd, měla mi varovně začít blikat další červená kontrolka.

Měla jsem to tušit, a přece jsem teď seděla sama v Bronze Gearu, nejvyhledávanějším baru v DC, a popíjela příšerně předraženou vodku se sodou poté, co se ten chlap na mě vykašlal.

Přesně tak to bylo.

Vykašlal se na mě Todd mačkající v náruči rybu. Stačilo to k tomu, aby si holka řekla *kašlu na to* a vyhodila šestnáct dolarů za jednu skleničku, ačkoliv ještě neměla práci na plný úvazek.

Proč vlastně tolik mužů na seznamce třímalo v ruce rybu? To si nemohli vybrat něco kreativnějšího, třeba potápění se v kleci mezi žraloky? Byli to taky moštní živočichové – ale ne tak obyčejní a nudní.

Zvláštní, že jsem se teď upnula zrovna na ryby, ale zabránilo mi to v tom, abych se zaobírala dnešním katastrofickým dnem a lepkavými rozpaky, které mi ulpěly na kůži.

Nechat se bez deštníku překvapit náhlým lijákem

v půli cesty do kampusu? Přesně to mě dnes potkalo. (Pětiprocentní pravděpodobnost, že bude dnes pršet, sakra. Měla bych zažalovat tu společnost, která provozuje appku předpovídající počasí.)

Uvínout kvůli problémům s elektřinou na čtyřicet minut v přeplněné soupravě metra, kde to neuvěřitelně páchlo lidským oděrem? Přesně to mě dnes potkalo.

Tříhodinové hledání bytu, které vyústilo ve dva puchýře na nohou a žádnou vyhlídku na nové bydlení? Přesně to mě dnes potkalo.

Po takovém pekelném dni jsem měla sto chutí zrušit své rande s Toddem. Jenomže, už jsem ho předtím odložila dvakrát – jednou kvůli změněnému termínu přednášky, podruhé, když jsem se cítila pod psa – a nechtěla jsem ho znovu nechat na holičkách. Takže jsem to všechno překousla a přišla sem, jen abych se dozvěděla, že se na mě vykašlal.

Vesmír měl zlomyslný smysl pro humor.

Dopila jsem zbytek svého drinku a zamávala na barmanku. „Můžu zaplatit, prosím?“ Happy hour právě začala, ale já už jsem se nemohla dočkat, až budu doma a schoulím se na gauč se dvěma opravdovými láskami svého života. Netflix a zmrzlina mě ještě nikdy nezklamaly.

„Už je to zaplacené.“

Když mé obočí vystřelilo vzhůru, barmanka pokynula hlavou směrem ke stolu v rohu, u kterého seděla skupinka konzervativně oblečených mladých mužů. Podle outfitu bych je tipovala na konzultanty. Jeden z nich, který měl na sobě kostičkovanou košili a nápadně se podobal Clarku Kentovi, pozvedl svoji sklenku a usmál se na mě. „Malá pozornost od konzultanta Clarka.“

Potlačila jsem smích, taky jsem zvedla skleničku a oplatila mu úsměv. Takže jsem nebyla jediná, kdo si myslel, že vypadá jako Supermanovo alter ego.

„Konzultant Clark mě zachránil před tím, abych byla nucena povečeřet polívku ze sáčku, tak na jeho zdraví!“ zvolala jsem.

Znamenalo to pro mě šestnáct dolarů, které jsem si mohla nechat na účtu, ačkoliv jsem barmance stejně dala spropitné. Sama jsem kdysi pracovala v gastronomii, a z toho důvodu jsem měla ve zvyku dávat přemrštěné dýško. Nikdo nemusel konzistentně jednat s větším množstvím debilů než zaměstnanci ve službách.

Dopila jsem další skleničku, kterou mi objednal Clark, a nespouštěla jsem z něj oči, zatímco on mi uznale přejížděl pohledem po tváři, po vlasech, po těle.

Nevěřila jsem na falešnou skromnost – věděla jsem, že vypadám dobře. A taky jsem věděla, že kdybych si teď přisedla k jejich stolu, mohla bych utiřit své pošramocené ego dalšími drinky, komplimenty a možná později i orgasmem nebo dvěma, pokud to konzultant Clark uměl.

Trochu mě to lákalo... ale ne. Byla jsem příliš vyčerpaná na všechny ty tanečky kolem.

Odvrátila jsem se, nicméně ještě jsem stačila zaznamenat záblesk zklamání v jeho tváři. Konzultantu Clarkovi však sloužilo ke cti, že pochopil mé nevyslovené sdělení – *děkuju za drink, ale nemám zájem o nic dalšího.* Nepokoušel se mě přemlouvat a otravovat, což se o většině mužů nedalo říct.

Přehodila jsem si kabelku přes rameno a chystala se sundat svůj kabát z věšáku, když jsem uslyšela ten hluboký, nafoukaný hlas, díky němuž se mi zjezily všechny chloupky na zátylku.

„Ahoj, JR.“

Dvě slova, která stačila k tomu, aby se ve mně spustila reakce: bojuj, nebo uteč. Upřímně řečeno, v tomhle okamžiku to byl Pavlovův reflex. Když jsem uslyšela jeho hlas, můj krevní tlak prudce stoupl.

Pokaždé. Bez výjimky.

Super, dnešní den je čím dál lepší.

Prsty se mi na okamžik sevřely kolem popruhu kabelky, než jsem se je přinutila uvolnit. Nechtěla jsem mu dopřát zadostiučinění tím, že by viděl, jak mě jeho přítomnost irituje.

S tímto vědomím jsem se zhluboka nadechla, nasadila jsem kamenný výraz a pomalu se k němu otočila, abych se vystavila tomu nejvíc nechtěnému pohledu na světě.

Zatracenej Josh Chen.

Sto osmdesát centimetrů vysoký, oblečený do tmavých džínů a bílé košile, která byla vypasovaná *tak akorát*, aby dávala na odiv jeho svaly. Absolutně jsem nepochybovala o tom, že to byl záměr. Pravděpodobně věnoval svému vzhledu více času než já, přičemž o mně se rozhodně nedalo říct, že bych se zanedbávala. Naučný slovník Merriam Webster by měl jeho fotku otisknout vedle výrazu *marnivý*.

A nejhorší na tom bylo, že Josh *doopravdy* vypadal dobře. Tmavé husté vlasy, vysoké lící kosti, vypracované tělo. Všechny ty věci, které mě přitahovaly... Pokud se ovšem nepojily s egem tak velkým, že by potřebovalo svoje vlastní směrovací číslo.

„Nazdárek, Joshy,“ zaspívala jsem, vědoma si toho, jak moc nesnáší tuhle přezdívku. Mohla jsem poděkovat Avě, své nejlepší kamarádce a Joshově sestře, za to, že mi poskytla tuto cennou informaci.

V očích se mu zablesklo podráždění a já jsem se usmála. Dnešní den se konečně začal vylepšovat.

Abych byla spravedlivá, byl to Josh, kdo mi jako první začal říkat JR. Byla to zkratka pro Jessicu Rabbit, postavičku z animovaného filmu *Falešná hra s králikem Rogerem*. Někteří lidé by to možná mohli brát jako kompliment, ale jelikož jsem byla přírodní zrzka s prsy ve velikosti dvojité D, tahle přezdívka se mi rychle omrzela a on to moc dobře věděl.

„Piješ sama?“ Josh přejel očima obě prázdné barové stoličky vedle mě. Happy hour teprve začínala a nejvyhledávanějšími místy byly boxy se stěnami obloženými dubovým dřevem, ne místa u baru. „Nebo jsi už odradila všechny kolem sebe v akčním rádiu pěti metrů?“

„Zvláštní, že zrovna ty mluvíš o tom, jak odradit lidi.“ Podívala jsem se na dívku stojící vedle Joshe. Byla krásná, s hnědými vlasy a hnědýma očima, štíhlé tělo oděné do úchvatných zavínovacích šatů s grafickým vzorem. Škoda, že se její dobrý vkus nevztahoval i na muže. „Zdá se, že už ses vyléčil z té syfilidy, když jsi do svého života vtáhl další, nic netušící dívku.“ Moje další slova směřovala k brunetce. „Sice vás neznám, ale i tak vám můžu říct, že rozhodně máte na víc. Věřte mi.“

Měl Josh skutečně syfilidu? Možná. Možná ne. Každopádně šukal s kdekým, takže by mě to vůbec nepřekvapilo. Nedodržela bych ženskou soudržnost, pokud bych tu dívku v zavínovacích šatech nevarovala před *možností* nákazy pohlavní chorobou.

Místo toho, aby se zhrozila, se hlasitě rozesmála. „Díky za varování, ale myslím, že budu v pořádku.“

„Vtípky o pohlavních chorobách. Jak originální.“ Pokud se Joshe dotklo, že jsem ho urážela před jeho přítelkyní, nedal to najevo. „Doufám, že tvoje argumenty budou časem kreativnější, jinak budeš zažívat

v právnickém světě těžký časy. Za předpokladu, že projdeš advokátní komorou, pochopitelně.“

Jeho ústa se zkřivila do úsměvu, čímž se mu na levé tváři udělal malý dolíček.

Potlačila jsem zavrčení. Ten dolíček jsem *nesnášela*. Z nějakého důvodu jsem byla popuzená pokaždé, když se objevil, a nejradši bych mu do něj zabodla nůž.

„O mě si nemusíš dělat starosti,“ řekla jsem chladně a ovládla své násilnické myšlenky. Josh ve mně vždycy probouzel to nejhorší. „Radši doufej, že tě nikdo nezažaluje za zanedbání lékařské péče, Joshy. Protože já bych byla první, kdo by nabídnul své služby té druhé straně.“

Mohla jsem se přetrhnout, abych se dostala na právnickou fakultu na Thayeru a následně získala místo v prestižní advokátní kanceláři Silver & Klein, kde jsem byla loni v létě na stáži. Nehodlala jsem se vzdát svých snů o tom, že se stanu právníčkou, když už jsem byla tak blízko svému snu.

Ani náhodou.

Chystala jsem se složit advokátní zkoušky a Joshovy řeči mi byly ukradené.

„Velký slova na někoho, kdo ještě ani nedostudoval.“ Josh se opřel předloktím o barový pult a nasadil otrávený výraz. Vypadal jako model pózující pro pánský měsíčník *Gentlemen's Quaterly*. Než jsem stačila vypálit další repliku, změnil téma. „Na večírek sama se sebou jsi až moc vyparáděná.“

Jeho pohled přešel z mých kudrnatých vlasů na nalíčený obličej, než se zastavil na zlatém přívěsku, který mi spočíval ve výstřihu.

Moje tělo ztuhlo. Na rozdíl od konzultanta Clarka, se mi Joshův pohled zarýval hluboko pod kůži. Jako by se můj náhrdelník pod jeho zrakem rozžhvil a mě-